

[Landbrugsministeren.]

ikke være saa bange for at træde Kapitalen for nær. Nej, det kan jeg egentlig være enig med det ærede Medlem i, at Kapitalen klarer sig nok, der er andre Steder, hvor den kan flytte hen. Men jeg tror rigtignok, at hvis vi virkelig vil hjælpe paa Laansøgernes Stilling og tjene deres Interesser, saa gør vi dem den allerdaarligste Tjeneste ved at forfølge og udrydde den Kapital, der er her i Landet, og som i Sandhed er ringe nok i Forvejen. Det ærede Medlem er imidlertid en modig Mand — han siger det selv: man skal ikke være frygtagtig, tage bare fat, her er ikke noget at skælve for. Men egentlig er det ærede Medlem nu dog ikke helt modig til de yderste Konsekvenser, for der findes i det Forslag, som Udvalgsmindretallet har stillet, og som det ærede Medlem har skrevet under paa, en Bestemmelse om, at disse Regler om Overførelse af Pantegæld til løs Gæld dog ikke skal gælde, hvis det er Kreditforeninger, Hypotekforeninger og Stiftelser, som varetager umyndiges Midler, der har laant Pengene ud. Hvis det drejer sig om Kreditforenings- og Hypotekforenings- og umyndiges Midler, se, saa træder vi tilbage, dem maa der ikke røres ved! Hvorfor maa der nu ikke det? Hvorfor dog ikke? Hvorfor denne Inkonsekvens at gøre denne Forskel? Det ærede Medlem mener altsaa, at de Folk, der har sat deres Penge i Kreditforeningsobligationer, eller som er saa heldige at være umyndige — det kan være af forskellige Grunde, man er umyndig —, deres Penge maa der ikke røres ved, men de, der har sat Penge i Sparekasser og Banker — og de samme Banker og Sparekasser forfalder dog til almindelig offentlig Foragt, hvis de ikke kan svare til deres Forpligtelser —, ja, dem er der ingen Grund til at tage Hensyn til. Og de private Folk, som har udlaant Penge eller har Penge til gode mod et Pant, der maaske er ringe og usikkert nok, og som kan være, som jeg sagde før, lige saa fattige, maaske fattigere, og for hvem den Obligation, de har, er det eneste, de ejer her i Verden og maaske har belaaet med et for dem forholdsvis endnu større Beløb, ja, dem spørger vi heller ikke om, dem tager vi ikke Hensyn til, men Kreditforeninger og Hypotekforeninger og umyndige maa ikke komme ind under denne Regel.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen: Med hvilken Ret kan den Mand, der har taget Pant i en Ejendom, stille sin Fordring op og gaa forud for den, der har en løs Gæld? Jeg synes ærlig talt,

at Svaret er meget nærliggende: Selvfølgelig med sin Panteret, med den Ret, han har erhvervet sig i Henhold til Landets Lovgivning paa en lovlige Maade, og som Skyldneren er gaaet ind paa og har anerkendt. Det Svar synes jeg ærlig talt, det ærede Medlem kunde have givet sig selv, der var ikke Grund til herfra at spørge, med hvilken Ret han kan gaa forud for den løse Gæld. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen med alt det Mod, han her lægger for Dagen — Mod kan jo undertiden skyldes Ukyndighed —, i Virkeligheden er helt klar over, hvad en saadan Lov med tilbagevirkende Kraft vilde betyde for Kreditgivningen i Fremtiden. Det er min bestemte Opfattelse, at hvis vi vilde gaa ind paa noget saadant her i Landet, vilde vi i Sandhed med Hensyn til Landbrugs Gældsforhold komme fra Asken i Ilden.

Det ærede Medlem udtalte meget aabenhjertigt, at han ikke var ømtaalig med Hensyn til at bruge af Statens Midler. Nej, det ved jeg nok det ærede Medlem ikke er. Jeg husker, at der var en Gang, da det ærede Medlem her fra Talerstolen udtalte, at hvis han havde Magt, som han havde Agt, vilde han bruge 600 Mill. Kr. eller maaske 700 Mill. Kr. — jeg husker ikke Tallet saa nøje ... (Niels Frederiksen: Ingen af Delene). Saa var det maaske 800 Mill. Kr. til Udstykning, og det ærede Medlem sagde ogsaa her, at han var ikke bange for Talen om, at Staten ikke maa udrede Almisser og Gaver. Ja, jeg priser det ærede Medlem nu som altid for den rene Besked, han giver, saa ved vi andre jo ogsaa, at naar det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen er løs i Folden, maa vi passe paa, for saa drejer det sig ikke om Smaapenge, Statskassen skal øse ud.

Men der er een Omstændighed ved dette Forslag vedrørende Overførelse af den sidste Pantegæld til løs Gæld, som jeg vanskeligt kan tænke mig, at de Herrer tilstrækkeligt har overtænkt. Se, den sidste Pantegæld er det som Regel — det kan naturligvis være en privat Gæld — Banker og Sparekasser, der har sat ind, og den er næsten altid suppleret med personlig Kaution. Jeg tør ikke sige, at det altid er Tilfældet, men der er næsten altid personlig Kaution ved Siden af Pantesikkerheden, og hvis man nu vedtager denne Regel, hvad tror man saa, Banker og Sparekasser eller en privat Kreditor vil gøre, som altsaa skal lade deres Panteret gaa over til løs Gæld for derefter at gaa ind i en Tvangsakkord? Ja, de vil selvfølgelig